

előzetes fogvatartás teljes idejét be kell számítani, így az időtartam megosztásának nem lett volna helye. Ha azonban arányosan számította volna be az előzetes letartóztatásban töltött időt, akkor egyik büntetés sem lenne kitöltöttnek tekinthető, következésképpen Hunvald György terhelt nem lenne elzárva az összbüntetésbe foglalás lehetőségétől.

Érvelt az Alkotmánybíróság 1012/B/2008. számú határozatában foglaltakkal is, kiemelve, hogy az összbüntetés célja az arányos büntetés garantálása azon esetekben, amikor a terhelt ismert és felderített cselekményeinek egy eljárásban való elbírálására a hatóságok, illetve a bíróság oldalán felmerülő objektív okból nem volt mód. Álláspontja szerint az Alaptörvényben deklarált törvény előtti egyenlőség elvét és az elemi logika szabályait sérti, hogy Hunvald György azért került hátrányos helyzetbe, mert hosszú éveket töltött előzetes letartóztatásban, hiszen szabadlábon történő védekezés biztosítása esetén az összbüntetésbe foglalásnak nem lett volna akadálya.

Utalt az Alaptörvény 28. cikkére, mely szerint a jogszabályok szövegének azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezésének szabálya alkalmazásával elkerülhetők azok a joghézagok és méltánytalanságok, amelyek akkor keletkeznek, ha a jogszabály szövege nem teljesen alkalmazható egy adott tényállásra. Ezt a rendelkezést a beszámításra vonatkozó szabályok esetén akként kell – a polgári jogi osztatlan közös tulajdon fogalmához legközelebb eső dogmatikai szemléletmóddal – alkalmazni, hogy minden, az egy eljárásban foganatosított előzetes letartóztatásban töltött időtartam mindkét jogerős büntetésbe beszámítandó.

Végül hangsúlyozta, hogy sem a jogerős alapítéletek, sem pedig a Szegedi Ítéltábla különleges eljárásban hozott végzése nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely rögzítené, hogy Hunvald György bármelyik büntetését kitöltötte volna, s így a törvényszék anélkül hozhat helyes döntést, hogy az alapítéletek bármely rendelkezését megváltoztatná.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.102/2016/1-I. számú átiratában a védői fellebbezés eljárásjogi felvetésére reflektálva úgy foglalt állást, hogy a fellebbezés elbírálására a Szegedi Ítéltábla rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel.

Ennek alátámasztására több megközelítéssel érvelt.

Egyrészt hivatkozott a Kúria Bkk.I.411/2013/2. számú végzésére, amellyel a Fővárosi Ítéltáblát az eljárásból kizárta és a másodfokú eljárásra a Szegedi Ítéltáblát jelölte ki. Ezzel - megítélése szerint - a Kúria megszüntette a Fővárosi Ítéltábla illetékességét, és azt a másik ítéltáblához telepítette. Mivel az összbüntetési indítvány elutasításáról az elsőfokú bíróság az alapügyben hozott végzést, a másodfokú eljárásban formálisan szintén az alapügyben hozott határozat elleni fellebbezést kell elbírálni, amelyre a kijelölt határozat folytán változatlanul a Szegedi Ítéltábla rendelkezik illetékességgel. Utalt arra is, hogy ugyanezt a jogi helyzetet eredményezné azonban az is, ha az elsőfokú bíróság új ügyiratszámom járt volna el az indítvány elutasítása kapcsán.

Másrészt hivatkozott a Kúria más ügyben hozott Bpkf.III.1787/2015/2. számú végzésére, amely szerint az ügy sem a rendes, sem a rendkívüli jogorvoslat keretében már nem kerülhet vissza az ügy elbírálásából kizárt bírósághoz (ítéltáblához) még az eljárás megismétlése, és esetlegesen új határozat meghozatala esetén sem. Minthogy a különleges eljárások a rendkívüli perorvoslatokkal mutatnak közeli rokonságot, mindenképpen az alapüggyel vannak szoros összefüggésben, amelyet – közvetetten – megerősít a Be. 555.§ (2) bekezdés b) pontjának illetékességi szabálya is. Ennek értelmében a különleges eljárás során az a bíróság jár el, amely az alapügyben első fokon határozatot hozott, és ennek mentén nincs ésszerű indoka annak, hogy másodfokon ne az alapügyben másodfokon határozatot hozó bíróság járjon el.

Minderre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla állapítsa meg illetékességének hiányát, és az iratokat a Szegedi Ítéltáblához tegye át. Ezzel összefüggésben utalt Szegedi Ítéltáblán működő bírák kizárási indítvánnyal összefüggő nyilatkozatának beszerezésére, és az iratoknak a Kúriára történő felterjesztésére a Be. 24/A.§ (2) bekezdése alapján.

Az ügy érdemében pedig kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a végrehajtás megszakadása folytán az összbüntetés feltételei nem állnak fenn, ezért törvényes az indítvány elutasítása, amelyre figyelemmel a törvényszék végzésének helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéltábla nem találta alaposnak a bejelentett fellebbezést.

A törvényszék az eljárás lefolytatása szempontjából jelentős adatokat az iratoknak megfelelően rögzítette. Ezek alapján helyesen állapította meg azt, hogy a terhelt valamennyi terhére megállapított bűncselekményét a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően követte el, s ekként az összbüntetésbe foglalásnak a Btk. 93.§ (1) bekezdésében írt feltétele megvalósult.

Emellett vizsgálta azt is, hogy teljesült-e a másik, Btk. 93.§ (2) bekezdésében rögzített jogszabályi követelmény, közelebbről, hogy a jogerősen kiszabott, végrehajtható szabadságvesztéseket az összbüntetésbe foglaláskor mennyiben hajtották végre, azaz van-e még letöltendő tartam, illetve ha bármely büntetést az elítélt már kitöltötte volna, úgy a szabadságvesztések folyamatos végrehajtása megállapítható-e.

Ennek során – helyesen – a Szegedi Ítéltábla Bpkf.II.762/2015/2. számú, előzetes letartóztatásban töltött idő utólagos beszámításáról rendelkező végzését vette alapul, amely a korábbi, 15.Beü.663/2015/4. számú összbüntetési határozathoz képest új jogi helyzetet teremtett az alapítéletekkel kiszabott szabadságvesztések kiállítására vonatkozó adatok módosulása következtében.

Indokolásának lényege szerint a hivatkozott végzés az 1. számú alapítélet tekintetében nem változtatott azon a tényen, miszerint az előzetes letartóztatásban töltött, és beszámítani rendelt 1 éves tartammal a szabadságvesztést kitöltöttnek kell tekinteni, ellenben a 2. számú alapítélettel kiszabott szabadságvesztés esetén a módosított beszámítással még maradt fenn a szabadságvesztésből végrehajtható rész. Ezzel együtt sem látott azonban törvényes lehetőséget az összbüntetésbe foglalásra amiatt, mivel az elítélt 2011. október 4-i szabadlábra kerülése folytán a két büntetés tekintetében nem teljesült a végrehajtás folyamatosságának követelménye.

A törvényszék álláspontjával az ítéltábla is egyetértett.

Nem kétséges, hogy az ügy sarkalatos kérdését továbbra is az alapítéleteknek az elítélt által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezései képezik.

A különleges eljárás során hozott döntés a jogerős ítélet beszámítást érintő rendelkezését módosítja, annak helyébe lép, és attól kezdve ezt kell joghatályosnak tekinteni. Márpedig, mint ahogyan azt az ítéltábla az előző fellebbezési eljárás során is hangsúlyozta, bíróság az összbüntetésbe foglalással kapcsolatos különleges eljárás keretében nem bírálhatja felül a jogerős alapítéletek rendelkezéseit, azokat tényként kell kezelnie.

A Kúria Bkk.I.411/2013/2. számú kijelölő döntése az alapeljárás során nem hatásköri vagy illetékességi összeütközés miatt vált szükségessé, hanem a Fővárosi Ítéltábla bírának a másodfokú eljárás időpontjában bejelentett elfogultsági nyilatkozataira, két bíró esetén pedig objektív perjogi okból fennálló kizártságára tekintettel. A kizárásról a Be. 24/A.§ (1) bekezdése alapján a Kúria határozott. Más bíróság kijelölésére akkor azért került sor, mert az egyébként illetékes bíróságnak nem volt olyan tanácsa, amelyre a kizárási ok nem vonatkozott.

Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy adott bíróság intézményes kizárásra csak a Be. 22.§-ában írt feltételek fennállása esetében van törvényes lehetőség, azaz akkor, ha a Be. 21.§ (1) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott bármely kizárási ok a bíróság elnökével vagy elnökhelyettesével szemben merül fel. Minden további esetben azt kell vizsgálni, hogy adott kizárási ok fennáll-e az eljárási szabályok szerint illetékes bíróság valamennyi bírójával szemben az elbírálás időpontjában.

A jelen esetben a Fővárosi Ítéltáblán összeállítható volt olyan bírákból álló tanács, amelynek tagjai nem estek a Be. egyetlen kizárási szabályának hatálya alá.

Ugyanez a tény alapozta meg a korábbi összbüntetési határozat másodfokú elbírálását is.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban – a Be. 555. § (1) és (2) bekezdés h) pontja szerinti tanácsülésen eljárva – a Be. 371. § (1) bekezdés alapján a törvényszék végzését helybenhagyta.

Budapest, 2016. március 30.

dr. Halász Etelka s.k.,
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.,
előadó bíró

dr. Szalai Géza s.k.,
bíró

A kiadmány hiteléül

Golarics Sándorné
bírószági ügyintéző

